

KONGREGACE PRO KLÉRUS

Vatikán 10. dubna 2018
Čj. 2018 1275

Ctěná Eminence / Excellence,

na letošní 8. červen připadá slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a při této příležitosti se slaví Den za posvěcení kněží.

Je krásné si při této příležitosti připomenout milosrdný Pánův pohled, kterým shlédl na některé ze svých synů a povolal je, aby ho následovali na cestě svátostného kněžství.

Za doprovodu apoštolské exhortace o svatosti v současném světě *Gaudete et Exsultate*, kterou papež František nabídl církvi se včerejším datem, má naše kongregace v úmyslu předložit reflexi o Proměnění Páně na základě krátkého zamyšlení nad třemi úseky duchovního a pastoračního života, jež mohou kněžím pomáhat na cestě ke svatosti: **vystoupit na horu, nechat se proměnit, být světlem pro svět** (příloha).

S ohledem na to bych chtěl povzbudit biskupy z oblastí spadajících pod toto dikasterium, aby v uvedený den vyhradili určitou dobu pro modlitbu a bratrské soužití, během níž by toto poselství mohlo poskytnout příležitost pro uvažování a sdílení.

Současně je možné pomýšlet na to, aby se ve farnostech diecéze ve stejný den uskutečnily modlitby za posvěcení kněží. Tento den lze samozřejmě zorganizovat podle specifických situací a potřeb jednotlivých místních církví.

Jsmo si jisti, že se při této příležitosti může vytvořit důležitá duchovní a bratrská chvíle pro kněze. Srdečně Vás zdravím v Pánu a ujišťuji Vás svou hlubokou úctou.

Vaší Eminenci / Excelenci oddáni

Beniamino card. Stella
prefekt

+ Joël Mercier
*titulární arcibiskup z Roty
tajemník*

+ Jorge Carlos Patron Wong
*arcibiskup – emeritní biskup z Papantly
tajemník pro semináře*

KONGREGACE PRO KLÉRUS

Poselství ke Dni za posvěcení kněží 2018

Drazí kněží,

Den za posvěcení kněží, slavený o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, nám poskytuje příležitost, abychom se zastavili v Pánově přítomnosti a připamatovali si naše setkání s ním, a tak nabrali nové síly pro své poslání ve službě Božímu lidu. Nesmíme totiž zapomínat na to, že okouzlení povoláním, jež si nás získalo, nadšení, s nímž jsme se rozhodli jít cestou specifického zasvěcení Pánovi, a zázraky, které vidíme v našem kněžském životě, mají svůj původ v setkání pohledů, k němuž došlo mezi Bohem a každým z nás.

U každého z nás došlo v našem životě „*k nějakému setkání s ním*“ a všichni si můžeme osvěžit duchovní paměť a navrátit se k radosti oné chvíle, „*kdy jsem pocítil, že Ježíš na mne pohlédl*“ (PAPEŽ FRANTIŠEK, *homilie u svaté Marty*, 24. dubna 2015).

I první učedníci prožili radost z přátelství s Ježíšem, která navždy změnila jejich život. Avšak po zvěsti o jeho Utrpení zastřel jejich srdce tmavý závoj, který jim zatemnil cestu. Zápal z jeho následování, sen o Božím království, jež Mistr otevíral, a první plody jejich misie teď narážejí na tvrdou a nepochopitelnou skutečnost, kvůli níž se otrásá naděje, rostou pochybnosti a riziko, že radost z hlásání evangelia vyhasne.

K tomu může vždycky docházet i v životě kněze. Vzácná vzpomínka na počáteční setkání, radost z následování a horlivost v apoštolské službě, která byla vykonávána možná po celá léta a v situacích ne vždy jednoduchých, mohou ustoupit únavě nebo malomyslnosti umožňující šíření vnitřní pouště a suchopáru, jež zahalují náš kněžský život stínem smutku.

Avšak právě v těchto chvílích Pán nikdy nezapomíná na život svých dětí a zve je, aby s ním vystoupili na Horu, jako to udělal s Petrem, Jakubem a Janem, před nimiž se proměnil. Když je Ježíš zavádí „nahoru“ a „stranou“, dává jim podniknout podivuhodnou cestu proměnění: vyjít z pouště na Tábor, z temnoty ke světlu.

Drazí kněží, každý den máme zapotřebí být proměňováni stále novým setkáním s Pánem, který nás povolal. Nechat se „vést vzhůru“ a zůstat s ním „stranou“ není nějaká úřední povinnost, vnějšková praktika nebo zbytečná ztráta času při plnění služebních úkolů, ale je to tryskající pramen, který do nás proudí, aby zabránil tomu, že naše „zde jsem“ vyschne a vyprahne.

Když rozjímáme o evangelní události Proměnění Páně, můžeme zachytit tři malé kroky, které nám pomohou utvrdit se ve svém přilnutí k Pánovi a obnovit náš kněžský život: **vystoupit vzhůru, nechat se proměnit, být světlem pro svět.**

- Vystoupit vzhůru**, neboť jestliže se stále soustředujeme jen na věci, které máme dělat, riskujeme, že se staneme vězni něčeho dočasného, že nás každodenní úkoly budou vysávat, že se budeme přehnaně koncentrovat na sebe, a tak se bude hromadit únava a frustrace, které se mohou stát smrtícími. „Vystoupit vzhůru“ zároveň představuje protilátku k oněm pokušením „duchovní zesvětšlosti“, která i za zdánlivě náboženskými postoji nás vzdaluje od Boha a od bratří a vede nás k tomu, abychom vkládali svou jistotu do věcí tohoto světa. My však máme zapotřebí ponořit se každý den do Boží lásky, zvláště skrze modlitbu. Výstup na horu nám připomíná, že náš život je neustálým stoupaním ke světlu, jež přichází shora, že je to cesta k Táboru Boží přítomnosti, která otevírá nové a překvapivé obzory. To nás ale nemá vést k úniku od pastoračních povinností a od výzev každého dne, jež nám jdou v patách, ale má nám to připomenout, že centrem kněžského tajemství je Ježíš a že všechno můžeme jen v něm, který nám dává sílu (Flp 4,13). Proto „*výstup učedníků na horu Tábor nás přivádí k zamyšlení, jak je důležité odloučit se od světských věcí, abychom se mohli ubírat vzhůru a rozjímat o Ježíšovi. Je třeba se disponovat k pozornému a usebranému naslouchání Kristu, Synovi milovaného Otce, vyhledáváním důvěrných momentů k modlitbě umožňující chápat a radostně přijímat Boží Slovo*“ (PAPEŽ FRANTIŠEK, *Angelus*, 6. srpna 2017).
- Nechat se proměnit**, neboť kněžský život není programem, kde všechno je již předem dané, anebo byrokratickým úřadem, kde máme pracovat podle stanoveného schématu. Naopak, je to živá zkušenost každodenního vztahu s Pánem, který nám umožňuje stávat se znamením jeho lásky k Božímu lidu. Proto „*nemůžeme žít kněžskou službu s radostí bez toho, že bychom prožívali okamžiky osobní modlitby tváří v tvář s Pánem, s nímž hovoříme a konverzujeme*“ (PAPEŽ FRANTIŠEK, Setkání s římskými faráři, 15. února 2018). Při této zkušenosti jsme osvěcováni Pánovou tváří a proměňováni jeho přítomností. I kněžský život znamená „nechávat se proměnit“ Boží milostí, aby se naše srdce stávalo milosrdným, zahrnujícím druhé a soucitným jako Srdce Kristovo. Jde prostě o to, abychom byli – jak nedávno připomněl Svatý otec – „*kněžími normálními, jednoduchými, mírnými, vyváženými, ale schopnými nechat se trvale obnovovat Duchem*“ (PAPEŽ FRANTIŠEK, *homilie při eucharistické koncelebraci s misionáři milosrdenství*, 10. dubna 2018). K této obnově dochází především skrze modlitbu, která mění srdce a proměňuje život: každý z nás „se stává“ tím, ke komu se modlí. Při tomto dni za posvěcení je dobře si připomenout, že „*svatost je tvořena habituální otevřeností vůči transcendenci, jež se vyjadřuje modlitbou a adorací. Světec je člověkem modlitby, který potřebuje komunikovat s Bohem*“ (PAPEŽ FRANTIŠEK, *Gaudete et exultate*, č. 147). Když vystoupíme na Horu, budeme osvíceni Kristovým světlem a budeme moci sestoupit do údolí a přinášet všem radost evangelia.
- Být světlem pro svět**, neboť zkušenost ze setkání s Pánem nás vysílá na cestu služby bratřím. Jeho slovo odmítá být uzavřené v soukromí osobní zbožnosti a za zdmi chrámu. Kněžský život má především misijní poslání, které vyžaduje odvahu a nadšení vycházet ze sebe a hlásat celému světu to, co jsme viděli, co jsme slyšeli a čeho jsme se dotýkali při

naší osobní zkušenosti (srov. 1 Jan 1,1–3). Dávat druhým poznat něhu Ježíšovy lásky, aby všichni mohli být zasaženi jeho přítomností, jež osvobozuje od zla a proměňuje život, to je první úloha církve, a tedy i první velký apoštolský závazek kněží. Pokud existuje nějaká touha, kterou máme rozvíjet, je to touha „*být kněžími, kteří jsou schopni pozvedat v poušti světa znamení spásy, jímž je Kristův kříž, jako pramen konverze a obnovy pro celé společenství i pro samotný svět*“ (PAPEŽ FRANTIŠEK, *homilie při eucharistické koncelebraci s misionáři milosrdenství*, 10. dubna 2018). Naše okouzlení ze setkání s Pánem se má vtělovat do závazku k životu ve službě Božímu lidu, který často kráčí v temném údolí námahy, utrpení a hříchu, ale potřebuje pastýře zářivé a zářící jako Mojžíš. Neboť „*na závěr své podivuhodné zkušenosti pak učedníci s očima a srdci proměněnými setkáním s Pánem sestoupili z hory (srov. v. 9). Na tuto cestu se můžeme vydat rovněž. Stále živější znovuobjevování Ježíše není samoučelné, ale přivádí nás k ‚sestupu z hory‘ ... Proměnění Kristovou přítomností a vřelostí jeho slova budeme konkrétním znamením oživující lásky Boha ke všem svým bratřím, zejména trpícím, osamoceným a opuštěným, nemocným a mnoha mužům a ženám, kteří jsou v různých částech světa deptáni nespravedlností, zvlůl a násilím*“ (PAPEŽ FRANTIŠEK, *Angelus*, 6. srpna 2017).

Drazí kněží, kéž krása tohoto dne zasvěceného Ježíšovu Srdci v nás nechává vyrůstat touze po svatosti. Církev i svět potřebují svaté kněze! V nové papežské exhortaci o svatosti *Gaudete et exsultate* připomněl papež František kněze zanícené sdělováním a hlásáním evangelia. Říká, že „*církev nepotřebuje ani tolik byrokratů a funkcionářů, jako spíše nadšené misionáře, strávující se zápalením sdílet pravý život. Svatí překvapují a vyvádějí z rovnováhy, protože jejich život nás volá, abychom vycházeli z poklidné a uspávající průměrnosti*“ (PAPEŽ FRANTIŠEK, *Gaudete et exsultate*, č. 138). Bude třeba vykonat tuto cestu proměnění především niterně: vystoupit na horu, nechat se Pánem proměnit a potom se stát světlem pro svět a pro lidi, kteří nám jsou svěřeni. Kéž Nejsvětější Panna Maria, zářivá Žena a Matka kněží, vás stále doprovází a ochraňuje.